

NOSALTRES SOLS!

Any XCIV • Núm. 192 • Època III, núm. 4

Dissabte, 3 de maig de 2025

Editorial

Deslliurem-nos de l'excepcionalisme

No som la «*nación más antigua del mundo*». Ni som el poble elegit per Déu ni l'imperi on no es pon el sol. No tenim un Destí Manifest d'expandir-nos de costa a costa del continent. Catalunya, els catalans, som una nació corrent, ordinària, com qualsevol altra.

Permeteu-me que expandeixi aquesta afirmació polèmica que vaig deixar anar l'altre dia en una trobada. Catalunya, als nostres ulls, és perfecta. Ens agrada pensar que la nostra causa és la més justa, la nostra cultura la més rica, el nostre patiment el més intens. Que som diferents per alguna mena de virtut intrínseca, gairebé mística.

Però no estem sent objectius. Aquesta «excepció catalana» que ens alliberarà, mourà muntanyes i farà que totes les nacions del món vinguin a socórrer-nos, no existeix. I, si no, digueu-me: on és?

La buscareu, no ho dubto. Regirareu llibres d'història, des de Guifré el Pilós i Jaume I a Francesc Macià i l'1 d'Octubre, i citareu Joan Maragall amb «La sardana és la dansa més bella/ de totes les danses que es fan i es desfan» i encara ho allargareu parlant de Sant Jordi, la Castanyada i fer cagar el Tió. I no us diré que no sigui cert, i que n'hem d'estar orgullosos. Però res d'això és excepcional.

Tenim —som— una gent, una història, una terra. Una llengua, literatura, mitologia i tradicions. Un tarannà i una consciència política col·lectiva. Com totes les cultures d'aquest planeta. Sí, són uns trets que ens fan únics, ens uneixen i ens distingeixen de la resta. En l'especificitat, en els detalls. Però no per això som ni més ni menys nació que qualsevol altra.

Sabeu quina és la gràcia de tot plegat? No podem esperar que la independència es faci sola, perquè no ens la farà ningú. No hi ha cap deus ex machina amagat entre les bambolines. No, Catalunya serà independent per un sol motiu: perquè aquesta és la voluntat i la lluita de la nació catalana. I no hi ha res més alliberador que saber que el nostre futur depèn de nosaltres.

ICB

Tanquem un abril en què la incompetència espanyola ens ha deixat en la foscor més absoluta i, tot i així, els catalans hem celebrat i reivindicat la llengua i la literatura per Sant Jordi, la història i la tradició en el Mil·lenari de Montserrat, i les victòries esportives — no menystinguem la força del nacionalisme banal— amb el Barça.

Aquest número amb què encetem el mes de maig ens porta un diàleg entre XVN i un corresponsal anònim sobre la utilitat o el destorb que les organitzacions del Procés fan en el context actual de la lluita nacional.

Martí Om, des de l'Alta Cerdanya, ens fa una crònica de la desaparició del català en els territoris de domini francès, advertint-nos de la possibilitat ben real que, en un futur no massa llunyà, també a la Catalunya Sud només els vells parlin en la llengua pròpia.

A la secció de Patrimoni, Art i Cultura, un mas que cau a trossos, un llegat que s'ensorra pel desinterès de propietaris i Administració. Un cas com tants altres a casa nostra si no fos perquè aquest edifici era la residència del president Macià. PVV ens parla de Vallmanya i de que, potser, en aquest cas, la inacció és una arma política.

L'autonomia no és un punt bàsic de secessió i, per tant, de completa llibertat nacional. L'autonomia és unitat, és consolidació de l'estat que reté la llibertat d'un poble esclau.

Vibrant (Daniel Cardona i Civit)
Nosaltres Sols!, 28 d'abril de 1934

OPINIÓ I ASSAIG

L'Estaca

Vet aquí un article que fa mesos que volia escriure, però mai trobava el moment per posar en ordre les idees — sovint inconnexes i fins i tot contradictòries— que em suraven pel cap sobre l'afer que tractaré a continuació. Avui, però, un incident m'ha fet reflexionar i trobar la peça que em faltava al trencaclosques de la qüestió que vull plantejar. Permeteu-me advertir que aquest article pot ser interpretat com un atac a les sensibilitats d'altres militants d'aquesta organització que tant m'estimo. Soc plenament conscient que aquesta no és la posició de molts companys de militància als quals considero més que amics i compatriotes, germans d'armes. No és la meva intenció atacar sinó analitzar i exposar el que considero un error greu de plantejament del curs d'acció actual del nacionalisme fins i tot a la nostra organització. No és dogma el que vull crear, sinó debat i reflexió, ans la qüestió és prou seriosa i transcendental pel país.

Darrerament, dins del que els darrers anys s'ha considerat per molts com «l'espai independentista» on podíem trobar tota mena d'organitzacions i partits, la nostra inclosa, s'ha produït un fenomen de polarització i enfrontaments interns que ha desplaçat encara més el nacionalisme radical i pragmàtic de les prioritats d'aquestes organitzacions amb les quals fins ara es podia dir que compartíem espai. En la meua humil opinió, això ja no és així. Un company militant, parlant al respecte ha expressat: «Miro a la dreta, organitzacions estèrils. Miro a l'esquerra, més organitzacions estèrils» Jo mateix he anomenat en algun escrit aquestes organitzacions —a les quals no cal posar noms, perquè són moltes— com la sal de la terra catalana. No només són estèrils, sinó que

converteixen la terra del nacionalisme català en terra erma, perquè darrere de les proclames i les exhibicions de força, la nova generació que hauria de ser la més formada i preparada per l'alliberament de la pàtria, està en el camí d'esdevenir successora de l'anterior a la nostra que ens va conduir a la Gran Traïció del 17.

Quan anteriorment he dit que ja no compartim espai amb aquestes organitzacions és per aquesta raó. Nosaltres, els nacionalistes, podem ser més o menys romàntics, més o menys idealistes, però per davant de tot, som nacionalistes i la nostra única preocupació de moment és preparar-nos i crear tants espais i estructures com els nostres cossos i ànimes ens permetin per aprofitar la pròxima finestra d'oportunitat, que és impossible de situar al calendari amb antelació. Aquesta és la base de la nostra militància i treball. Qualsevol organització que no comparteix aquesta base amb nosaltres o la lliga a qualsevol altra lluita o propòsit a banda de la nacional com a condicionant, no pot compartir espai amb nosaltres i, per tant, no tenim res en comú amb ells.

L'Estaca de la qual parlava l'actual president de l'ANC a la seva homònima cançó, representava l'Estat Espanyol que nosaltres també aspirem a tombar, igualment (segons manifesten) la resta d'organitzacions a les quals faig referència quan dic que ja no compartim espai. Vet aquí el problema, si tu l'estires fort per aquí, i jo l'estiro fort per allà, en posicions diametralment oposades, certament estem estirant amb l'objectiu de tombar l'Estaca, tots dos treballem des de diferents posicions amb el mateix objectiu, això volia dir el senyor Llach. El resultat, però, és que estirant des de posicions diametralment oposades l'únic que fem és estabilitzar encara

més l'Estaca. Això, que és pura lògica, ho pot comprovar qualsevol a casa agafant un pal i un fil. Si estira des de posicions oposades, evidentment el pal restarà immòbil, en càlcul d'estructures en diem que les forces es cancel·len. Així és de fet com s'aguanten les antenes de ràdio, amb cables estirant en direccions diametralment oposades. Els cables sempre treballen a tracció, mai a compressió.

Això és evidentment una metàfora de l'argument que algú amb més habilitat que jo podria desenvolupar a Esperit, però ja em serveix per donar a entendre la meua postura que es resumeix en la següent frase: El nacionalisme o és transversal, o és estèril.

Aquí és quan hem de prendre consciència que la nostra organització, malgrat petita i modesta, és imprescindible i a més el nucli del nacionalisme radical català. Perquè és de les poquíssimes organitzacions que es declaren nacionalistes de les quals poden créixer iniciatives i projectes exitosos que de fet ens preparin per aprofitar la pròxima finestra d'oportunitat (fertilitat). I no només en el camp de la militància i la formació sinó en el camp més intel·lectual i teòric. No vaig entendre per què algú va sentir la necessitat de crear un «Esperit d'esquerres» que és com de fet s'hi han autodefinits en privat. En primer lloc, perquè Esperit ni és ni s'ha declarat mai de dretes. En segon lloc, perquè l'atomització i divisió d'esforços és contraproduent pel nostre moviment. En canvi, és un camp de cultiu d'egolatries, on alguns mediocres parasiten el nacionalisme per obtenir rèdits personals. Això em porta a l'última qüestió.

Per què tampoc som al mateix espai que un Partit Polític apartidista (netament nacionalista) que participi de les institucions autonòmiques? Per

la senzilla raó que el sistema electoralista de representació que ens governa està molt ben dissenyat per garantir la seva supervivència i estabilitat. Ningú mossega la mà que li dona menjar. Si els nostres líders viuen dels generosos sous i prebendes que ofereix l'Estat Espanyol a tots els càrrecs electes, aniria contra els seus interessos dissoldre aquest Estat, malgrat que prometin el contrari.

I d'aquí torno al principi. Nosaltres Sols! té no només el deute moral i històric de formar la nova generació de patriotes, sinó de salvar-los de la retòrica autonomista sigui del signe que sigui. Cardona va avisar, i per això és tan important llegir-lo, perquè ja en tenia experiència i havia après dels errors dels patriotes del passat quan ho va escriure. Qui us demani el vot per fer la independència, menteix. Votar no només és estèril, és perjudicial. És un anestèsic per aquells ingenus que es pensen que la llibertat de Catalunya es gestarà a les entranyes de l'Estat Espanyol, i això ja ho hem viscut. Ara sorgeixen nous partits que volen aprofitar-se de la frustració que va generar la desfeta prometent fer bé el que altres van fer malament. No els creieu, joves. Uniu-vos a Nosaltres Sols! i prepareu-vos, perquè l'hora més greu arribarà i ells seran els nostres enemics, i Catalunya pot ser que ens demani el sacrifici més gran que podem fer pel bé de la nació. Quan arribi el moment, estic segur que vosaltres, germans, complireu el vostre deure i el compromís que heu adquirit amb la pàtria en entrar a militar a la nostra organització.

XVN

La inutilitat útil

Últimament, he estat sentint que els partits i organitzacions independentistes que no prioritzen la lluita o que no practiquen un independentisme transversal no només resulten inútils, sinó que debiliten el moviment. De manera que, com que trobo que és un gran error pensar així, he decidit escriure aquest article per expressar la meva opinió i on espero oferir-vos un punt de vista alternatiu sobre el tema.

El primer pas de l'independentisme actual ha de ser tornar-se capaç d'atraure tanta gent com sigui possible; a primera vista, aquesta acció pot semblar relativament simple, però des de voltants del 2017 l'espanyolisme s'ha dedicat intensament a criminalitzar el moviment independentista, fent que molts nousvinguts escoltin únicament aquest discurs i allunyant unes masses que, tot i potser no estar d'acord amb nosaltres, ens entenen. Per tal de criminalitzar una ideologia s'ha de donar motius per l'odi i deshumanitzar tant la ideologia mateixa com tots els que senten aquesta identificació partidista. L'odi ja el van construir al seu moment amb una forta campanya de desinformació que s'ha anat desmentint lentament; la deshumanització, en canvi, és molt més complicada pel fet que és un sentiment, i aquí és on entra el tema de l'article.

Quan hi ha una organització que deixa la lluita a segon pla (com la penya Almogàvers) es torna més atractiva per a no independentistes que, a l'unir-s'hi, veuran la una realitat del moviment que, fins i tot si no els hi crea simpatia, els permetrà descriminalitzar-nos obrint una finestra pel nacionalisme a un entorn on encara se'ns criminalitza. Però quan una organització es fa seva la lluita, aquesta també atraurà gent d'ideologies similars i els militants de l'organització es tornaran portaveus de la lluita allà on vagin, tal com podem veure amb el sindicat de llogateres, on

la majoria dels organitzadors són nacionalistes fet que fa que els actes i manifestacions siguin en català .

Aquestes masses simpatitzants, tot i que potser no són independentistes probablement votaran partits que ho són i, en cas de revolució, la majoria dels lluitadors lluitarien al nostre costat.

Tot i que les organitzacions nacionalistes moderades són importants, organitzacions com Nosaltres Sols!, que siguin transversals i radicals, són d'absoluta necessitat per tal de mantenir la foguera de la lluita a foc viu i, en cas de revolució, ser capaços de coordinar totes les lluites.

Anònim

TERRITORI

«Aquí el català només el parlen els vells»

Això és el que em va contestar un amable forner de Bolquera, una vila situada a la comarca de l'Alta Cerdanya que, per dissort, roman actualment sota l'administració francesa.

M'explico: durant la Setmana Santa vaig proposar-me visitar les terres del nord i així aprofitar per posar en pràctica el meu activisme lingüístic sobre el terreny. De fet, vaig encetar la meva estada amb entusiasme, sobretot, en veure com onejava una humil senyera en l'Ajuntament de la vila i, també pel fet que vora el meu apartament hi havia una escola dels nens del poble. Res més lluny de la realitat. En apropar-m'hi vaig comprovar com no hi havia cap mot en català en els cartells penjats a la paret, però bé, vaig pensar, segur que deuen fer-ne alguna assignatura.

Per tal de complaure les meves suposicions vaig adreçar-me al forn de referència. Instintivament, vaig adreçar-me a la fornera en un francès amb accent del Vallès, en sentir-me, ella va canviar al castellà, i jo, que ni amb la presència de «piolins» canvio al castellà, no ho anava pas a fer fora de l'estat espanyol, per tant, vaig seguir en francès com a mal menor. No obstant això, la fornera va fer passar al seu marit que, de cop i volta, enraonava un català pulcre i propi, un català a anys llum de molts companys d'universitat.

Anant als fets, li vaig preguntar si a l'escola del poble ensenyaven català. Ell em va respondre que no, que l'escola segueix el model lingüístic central, és a dir, ni un vestigi de les llengües regionals i el francès com a llengua hegemònica. La naturalitat amb què m'ho expressava contrastava amb el desànim intern que jo experimentava, suposo que devia ser per anys de normalització d'aquella anomalia. Abans de tornar a fer formatges, li vaig preguntar amb incredulitat si quedava

algú al poble que el parlés: ell em va contestar que sí, però que només el parlaven els vells. Aquesta resposta indirectament afirmava que ell, que devia tenir uns seixanta anys, potser era la persona més jove que emprava en el seu dia a dia, o almenys coneixia, la llengua pròpia del país.

Fent un petit context històric, el fet que explica el greu estat lingüístic del català al nord de Catalunya, es remunta a més de tres-cents cinquanta anys enrere, amb el Tractat dels Pirineus del 7 de novembre de 1659. A grans trets, en aquesta fatídica data es va segellar el tractat entre Felip IV de Castella i Lluís XIV de França en què es repartia el Principat de Catalunya com a un botí de guerra i el deixaria mutilat fins a l'actualitat. En l'acord es va cedir a França el Comtat del Rosselló (amb el Conflent, Vallespir i Capcir) i la meitat del Comtat de la Cerdanya (Alta Cerdanya), per a reblar el clau, aquesta cessió es va produir sense el coneixement ni molt menys el beneplàcit de les corts i els òrgans de govern catalans. D'aquesta manera, es va prescindir amb menyspreu del caràcter nacional, cultural i lingüístic de les contrades catalanes.

Així doncs, escric aquest article perquè normalment ens planyem de la situació del català al Principat comparant-nos amb el País Valencià o les Illes Balears, i sovint ens oblidem dels compatriotes catalans que, sota un estat molt més eficient que l'espanyol pel que fa a anorrear la llengua catalana, han vist com a la seva descendència se li ha negat el dret a poder aprendre la llengua dels seus pares. D'aquesta manera, si s'acostuma a dir que València és el futur de Catalunya, aleshores, la Catalunya del Nord és la distòpia que albira els Països Catalans. Una distòpia on es normalitza la prohibició del català a les aules i on el

poder centralista fulmina les singularitats perifèriques.

Lluny d'autoflagel·lar-nos cal emprendre una croada diària, cal esmerçar-nos per revertir aquesta dinàmica de submissió i coquineria enfront dels poders opressors, n'és un molt bon exemple la Bressola. Aquesta entitat s'ha arremangat davant l'adversitat. Amb minsos recursos, però amb immenses persones, ha bastit un entorn capaç d'estendre la vàlua del català i redreçar una corretja de transmissió malmesa pels anys de repressió. Confio que l'estimat lector podrà dur a terme la seva pròpia lluita estoica per tal de fer valdre la llengua catalana en el seu dia a dia, i així, tal com diu l'himne: "tots units fem força".

Arran de la meva experiència amb el forner, vaig procedir a mantenir el català més fervorosament que mai, especialment en aquell poble afable enmig de la muntanya pirinenca. L'endemà, em trobava altre cop en aquell establiment per omplir la panera. "Bon dia" vaig dir a la fornera, "bon dia" em va respondre a l'instant. Mica a mica s'omple la pica, no? Doncs això, vaig començar el dia amb un petit bri d'esperança.

Martí Om, 19 d'abril de 2025

El meu país és aquell on, quan dic «bon dia», em responen «bon dia»

Josep Pla (1897-1981)
escriptor i periodista

RACÓ POÈTIC

Los dos campanars

Canigó (epíleg)

Doncs, què us heu fet, superbes abadies,
Marcèvol, Serrabona i Sant Miquel,
i tu, decrepit Sant Martí, que umplies
aqueixes valls de salms i melodies,
la terra d'àngels i de sants lo cel?

Doncs, què n'heu fet, oh valls!, de l'asceteri,
escola de l'amor de Jesucrist?
On és, oh soledat!, lo teu salteri?
On tos rengles de monjos, presbiteri,
que, com un cos sens ànima, estàs trist?

D'Orsèolo a on és lo dormitori?
La celda abacial del gran Garí?
On és de Romualdo l'oratori,
los pal·lis i retaules, l'or i evori
que entretallà ha mil anys cisell diví?

Los càntics i les llums s'esmortuïren;
la rosa s'esfullà com lo roser;
los himnes sants en l'arpa s'adormiren,
com verdoles que en llur niu moriren
quan lo bosc les oïa més a pler.

Dels romànics altars no en queda rastre,
del claustre bizantí no en queda res;
caigueren les imatges d'alabastre
i s'apagà sa llàntia, com un astre
que en Canigó no s'encendrà mai més.

Com dos gegants d'una legió sagrada
sols encara hi ha drets dos campanars:
són los monjos darrers de l'encontrada,
que ans de partir, per última vegada,
contemplen l'enderroc de sos altars.

Són dues formidables sentinelles
que en lo Conflent posà l'eternitat:
semblen garrics los roures al peu d'elles;
les masies del pla semblen ovelles
al peu de llur pastor agegantat.

Una nit fosca al seu germà parlava
lo de Cuixà: –Doncs, que has perdut la veu?
Alguna hora a ton cant me desvetllava,
i ma veu a la teva entrelligava
cada matí per beneir a Déu.

–Campanes ja no tinc –li responia
lo ferreny campanar de Sant Martí–.
Oh!, qui pogués tornar-me-les un dia!
Per tocar a morts pels monjos les voldria;
per tocar a morts pels monjos i per mi.

Que tristos, ai, que tristos me deixaren!
Tota una tarda los vegí plorar;
set vegades per veure'm se giraren;
jo aguaito fa cent anys per on baixaren:
tu, que vius més avall, no els veus tornar?

–No! Pel camí de Codalet i Prada
sols minaires obiro i llauradors:
diu que torna a son arbre la niuada,
mes, ai!, la que deixà nostra brancada
no hi cantarà mai més dolços amors.

Mai més! Mai més! Ells jauen sota terra;
nosaltres damunt seu anam caient:
lo segle que ens deu tant, ara ens aterra,
en son oblit nostra grandor enterra
i ossos i glòries i records se'ns ven.

–Ai!, ell ventà les cendres venerables
del comte de Rià, mon fundador;
convertí mes capelles en estables,
i desniats los àngels pels diables
en eixos cims ploraren de tristor.

I jo plorava amb ells i encara ploro,
mes, ai!, sens esperança de conhort,
puix tot se'n va, i no torna lo que enyoro,
i de pressa, de pressa, jo m'esfloro,
rusc on l'abell murmuriós s'és mort.

–Caurem plegats –lo de Cuixà contesta–.
Jo altre cloquer tenia al meu costat:
rival dels puigs, alçava l'ampla testa,
i amb sa sonora veu, dolça o feresta,
estrafeia el clarí o la tempestat.

Com jo, tenia nou-cents anys de vida,
mes, nou Matusalem, també morí;
com Goliat al rebre la ferida,
caigué tot llarg, i ara a son llit me crida
son insepult cadavre gegantí.

Abans de gaire ma deforme ossada
blanquejarà en la vall de Codalet;
lo front me pesa més, i a la vesprada,
quan visita la lluna l'encontrada,
tota s'estranya de trobar-m'hi dret.

Vaig a ajaure'm també; d'eixes altures
tu baixaràs a reposar amb mi,
i, ai!, qui llaure les nostres sepultures
no sabrà dir a les edats futures
on foren Sant Miquel i Sant Martí.–

Aixís un vespre els dos cloquers parlaven;
mes, l'endemà al matí, al sortir lo sol,
recomençant los càntics que ells acaben,
los tudons amb l'heurera conversaven,
amb l'estrella del dia el rossinyol.

Somrigué la muntanya engallardida
com si estrenàs son verdejant mantell;
mostrà's com núvia de joiells guarnida
i de ses mil congestes la florida
blanca esbandí com taronger novell.

Lo que un segle bastí l'altre ho aterra,
mes resta sempre el monument de Déu;
i la tempesta, el torb, l'odi i la guerra
al Canigó no el tiraran a terra,
no esbrancaran l'altívol Pirineu.

Jacint Verdaguer i Santaló (1845-1902)
Prevere i poeta. Mestre en Gai Saber

L'abandó de Cal Macià a Vallmanya

Quan hom pensa en la figura del President Francesc Macià i Llussà, el més habitual és que recordi llur etapa com a President de la Generalitat de Catalunya entre els anys 1931 i 1933, any del seu traspàs. Si està més interessat en el tema, també pensarà en la fundació, junt amb Daniel Cardona i Civit, del partit polític independentista Estat Català, o també dels Fets de Prats de Molló.

Si bé és cert que llur activitat política més significativa la dugué a terme fora de Ponent, a l'oest del Principat hi visqué dues terceres parts de llur vida, destacant-ne als municipis de les Borges Blanques, Lleida i Vallmanya. A les Borges Blanques hi trobem l'Espai Macià; i llur residència a Lleida ja no resta dempeus. Aquest, però, no és el cas de Vallmanya.

Vallmanya forma part del terme municipal d'Alcarràs, al sud del Segrià; actualment, hi ha poques cases i hi viuen molt poques persones. Al llogarret hi trobem una casa pairal que data del segle XVIII, la qual patí una reforma important d'Agapit Lamarca, qui seria el sogre de Macià, a mitjan segle XIX.

Macià, com a enginyer militar, fou destinat a diversos indrets de l'Estat espanyol abans de ser enviat a Lleida, on coneixeria qui seria llur esposa, Eugènia Lamarca, filla d'Agapit. Es casaren i visqueren entre Lleida i Vallmanya. Des d'un inici, s'implicà en la vida política i social de la zona. Sense anar-nos-en més lluny, sense ell, el canal Aragó-Catalunya no seria el que és.

Com és ben sabut, Macià abandonà l'exèrcit castellà en negar-se a acceptar l'assalt a la redacció de la revista satírica Cu-Cut!, i des d'aquell moment — permeteu-me fer una pecaminosa simplificació— anà canviant

ideològicament d'un espanyolista, monàrquic i conservador, a un independentista, republicà i progressista.

No pretenc escriure llur història a les Terres de Ponent, en part perquè ja s'està fent, per manca d'espai en el present escrit i perquè no és l'objecte d'aquest butlletí; sinó fer una reivindicació per a la preservació de llur casa a Vallmanya.

Com els lectors es poden imaginar, de seguida que les tropes feixistes arribaren a Ponent, la família Macià-Lamarca no fou respectada, per tant, llur casa, tampoc. Les tropes colpistes l'utilitzaren com un prostíbul de dones marroquines per als soldats del front. L'any 1939 perdé aquesta funció, i els franquistes la incendiaren. Posteriorment, la finca fou restaurada per *Regiones Devastadas*, i fou treballada primer per presoners de guerra, i després per masovers contractats per FET y de las JONS.

Posteriorment, els descendents de Francesc Macià i Eugènia Lamarca hagueren d'anar-se venent les propietats per a poder fer front a la repressió econòmica franquista. Com a resultat, tota la finca de Vallmanya, la mateixa que havia pertanyut als Lamarca i que Macià administrà, acabà en mans d'un propietari sense cap relació amb la família.

Aquest no ha mostrat gens d'interès a preservar el patrimoni, i actualment la casa es troba en un estat ruïnós. Les autoritats, en comptes de lluitar per la preservació del patrimoni i la història de tots els catalans, han mirat cap a una altra banda.

No fou fins fa pocs anys, quan el Centre d'Estudis Comarcals del Segrià posà el crit al cel, que es començaren a moure coses. Però les accions de les autoritats no van més enllà d'haver-se fet les

quatre fotos, les quatre declaracions i les quatre piulades queixant-se els uns dels altres. Quan semblava que s'havia arribat a un acord per la compra de la finca, la batllia d'Alcarràs, sota un govern amb una marca del PSOE —han premiat a aquest exbatlle fent-lo diputat— i de Junts, l'aturà afirmant que hi havia coses més importants. I després de les eleccions, el nou batlle, també de Junts, no ha mogut res.

El desembre del 2023, quan faltaven pocs dies per la commemoració del traspàs de Macià, s'anuncià un acord entre el propietari i la Batllia d'Alcarràs, la Diputació de Lleida i la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Sort que ens asseguérem per esperar llur adquisició, perquè gairebé un any i mig després, encara no s'ha efectuat.

Cal Macià no durarà per sempre, té una data de caducitat si les autoritats no comencen a treballar per a rehabilitar-la. I al pas que van, permeteu-me ser pessimista. I estic convençut que quan llur restauració ja sigui inviable, tots ells escriuran moltes piulades lamentant-se, però cap serà capaç d'assumir llurs errors. Sincerament, prefereixo que arreglin Cal Macià abans que es comencin a culpar mútuament.

Els líders europeus volen americanitzar tant Europa que sembla que també vulguin imitar-la en no gaudir de patrimoni històric. No tots els éssers vius són capaços de conèixer el seu passat. Les persones, a diferència dels animals, sí que som capaços de reconèixer-lo. Aleshores, per què tenim uns líders que no li donen la importància que mereix?. No són poques les entitats ponentines que s'han posicionat a favor de restaurar-la: professors universitaris, persones vinculades al món de la cultura, partits i organitzacions polítiques, entre les

quals NSI, associacions culturals... Què més han de menester les autoritats perquè s'adonin de llur importància tant per Ponent, llurs habitants i la història d'aquesta Nació?

Potser és aquest el problema, que ja han vist la seua rellevància històrica i nacional, i per això prefereixin que caigui i es perdi, encara que això costi alguns retrets per les xarxes socials i males cares de les persones vinculades al món de la cultura.

PVV

Per a saber-ne més:

Casals Bergés, Quintí & Macià Farré, Marc (2024): *Macià, el president del poble. Orígens ponentins i pensament polític*. Juneda: Fonoll.

Dalmau i Vilella, Ferran (ed.) (2023): *Vallmanya, el paradís perdut de Francesc Macià*. Lleida: Pagès Editors.

Som, per l'unànime voler del poble, en l'autèntic camí de les llibertats de Catalunya. Inclinem-nos en començar-lo davant els que el fressaren i no l'han pogut petjar. Fem-lo, entre tots, més ample i més segur. No donem un pas en fals, ni mai cap passa enrere. Que ens porti on el cor ens diu que vol anar Catalunya.

I en aquest moment (pastat de tradició i de futur) en què anem a declarar obertes les Corts nostres, recullo, en la meua, tota la veu triomfant del nostre poble, i amb aquestes primeres paraules catalanes, consagro solemnement les llibertats de Catalunya.

S'acosta l'hora, infants de Catalunya, s'acosta l'hora, obrers intel·lectuals i obrers manuals del camp i de la ciutat, s'acosta l'hora que aquest Parlament, format per catalans de pensa catalana, farà lleis també de pensa catalana i al mateix temps pensant en vosaltres.

Francesc Macià i Llussà (1859-1933)
122è President de la Generalitat de Catalunya
Inauguració del Parlament, 6 de desembre de 1932

Cal Macià a Vallmanya, Alcarràs (Segrià)
Font: Plataforma Salvem Casa Vallmanya

ESPÀI DELS SOCIS

Militant,
vols matisar l'opinió presentada en algun article?
En discrepes profundament?
Tens alguna inquietud que necessites compartir?

PARTICIPA!

Escriu-nos un text breu (màxim 250 paraules) i
envia'l a butlleti.nosaltressols@gmail.com
El publicarem en aquesta secció.

AGENDA

Dimarts 6 de maig, 18:00

La Universitat en guerra!

Els Estudiants i la Universitat de Barcelona durant la Guerra de Successió (1701-1714).

Conferència d'Agustí Alcoberro

Edifici Històric UB, Barcelona

Organitza: FNEC

Dimecres 7 de maig, 19:00

Joves, relleu per la independència

Colloqui amb Josep Punga (ANC), David Silvestre i Oriol Méndez (NS!)

Cotxeres de Sants, Barcelona

Organitza: ANC Sants-Montjuïc

Dimecres 14 de maig, 17:00

Formació en oratòria

A càrrec del David Silvestre

Seu de l'ANC, Sabadell

Organitza: NS! Vallès

Dimecres 14 de maig, 18:30

Reindustrialització i Defensa

Conferència de Bernat Mallén i Pol Molas

Reial Cercle Artístic, Barcelona

Organitza: Societat d'Estudis Militars

Dissabte 17 de maig, 18:00

Debat: Joves per la independència

Amb representants de JERC, JNC, NS!, Alhora, Intersindical i ANC

LaFact, Terrassa

Organitza: ANC Terrassa

Diumenge 18 de maig, 10:00

Jocs Florals de Nosaltres Sols!

Barcelona. Organitza: Nosaltres Sols!

Subscriu-te al butlletí de Nosaltres Sols!
enviant un correu electrònic a:
butlleti.nosaltressols@gmail.com